

Hồi Thứ Hai

Kiếp Nạn Vẫn Đeo Đuối Đường Gia Trong Nguy Cấp Lập Kế Đào Thoát

Dưới ánh trăng soi vàng vạc, chiếu xiên qua từng tán cây rừng. Có hai nhân vật vẫn đang tập tễnh chạy, dù chân thấp chân cao, cho thấy cả hai luôn gặp nhiều khó khăn và có thể thấy họ đang biểu lộ một tâm trạng thật khẩn trương.

Và quả là vậy khi một trong cả hai chợt hỗn hển kêu lên:

- Tiểu nhân mệt lắm rồi, e không chạy được nữa. Có thể dừng chân tạm nghỉ một lúc được không thiếu gia?

Đây là tiếng kêu của nhân vật chạy phía sau và lập tức được nhân vật chạy phía trước đáp ứng bằng thái độ tuy dừng lại nhưng thật miễn cưỡng:

- Châu Sách người kém quá. Há không biết chỉ nhờ ánh trăng soi tỏ, ta và người mới có cơ hội chạy ra khỏi Lã gia trang càng xa càng tốt hay sao? Thêm nữa, người có niên kỷ hơn ta một tuổi, sức lực dĩ nhiên cũng hơn ta, đã vậy từ hôm qua cho đến tận tối nay, ngoài ta phải luôn tiếp rượt với hết người này đến người khác, phần người thì chẳng đụng đến dù chỉ một giọt, ý ta muốn nói kẻ lẽ ra phải thắm mệt chính là ta mới đúng, ngờ đâu lại là Châu Sách người. Vậy nói đi, có phải Châu Sách người quá kém cỏi chẳng?

Nhờ có dịp tạm dừng chân, Châu Sách gượng gạo nở nụ cười, trông vẫn rất mệt dưới ánh trăng soi tỏ:

- Là thiếu gia dĩ nhiên phải có khác, tiểu nhân nào dám so bì. Với lại, tiểu nhân có câu này khi nói ra có gì không đúng thì mong thiếu gia lượng thứ. Đây là tự hồi nào đến giờ hầu như tiểu nhân chưa một lần được ăn no đủ. Vậy thì đương nhiên tiểu nhân tuy hơn thiếu gia một tuổi nhưng luận về sức vóc tuyệt đối chẳng thể so sánh với thiếu gia ngày nào cũng được ăn uống phủ phê sung sướng.

Vị thiếu gia cau mày:

- Người lai cầu nhàu, tỏ ý phiến trách song thân ta ư? Nên nhớ, nếu chẳng có song thân ta thương tình cứu mang thì liệu Châu Sách người được như ngày hôm nay chẳng?

Châu Sách hốt hoảng xua tay:

- Tiểu nhân nói rồi. Và thật ý, tiểu nhân nào dám trách Đường lão gia cùng phu nhân. Chỉ là tiểu nhân muốn giải thích vì sao bản thân tiểu nhân chẳng có sức lực thật tràn trề như thiếu gia. Vả lại...

Nói đến đây, Châu Sách chợt đổi giọng, vừa nói vừa kèm theo một nụ cười cầu tài:

- Đường Phi Thạch, Đường thiếu gia của tiểu nhân có nhiều bản lĩnh thật đấy, nhất là về tửu lượng. Chính tiểu nhân cũng không ngờ chỉ với một mình thế mà thiếu gia vẫn có thể khiến chư vị công tử, đều là bằng hữu của Lã công tử và thiếu gia, phải lần lượt bị men tửu quật ngã. Thế nhưng, sao tất cả đang vui vẻ bỗng nhiên thiếu gia đổi ý, nè lúc tiểu nhân ngủ ngon lại kêu giật dậy, rồi hối hả ba chân bốn cẳng chạy khỏi Lã gia trang?

Đường Phi Thạch thiếu gia một lần nữa lại cau mày:

- Ta hỏi thật, há lẽ từ hôm qua cho đến nay Châu Sách người chẳng phát hiện gì sao? Nhất là về thái độ lần này của họ Lã đối với ta?

Châu Sách giật mình:

- Không, tiểu nhân quả thật chẳng hề phát hiện chuyện gì khác lạ. Dù vậy, tiểu nhân vẫn luôn tin thiếu gia. Và nếu tiểu nhân đoán hiểu không lầm thì nhất định đã có nguyên do khiến đêm nay hai chúng ta phải bỏ chạy. Là nguyên do gì vậy?

Đường Phi Thạch cười cười và chợt nhún vai:

- Thật không ngờ kể cả tâm cơ Châu Sách người cũng chẳng có. Tuy nhiên, nếu ta quả quyết bọn họ Lã từ hôm qua đến nay đã chủ tâm chuốc tửu cho ta say thì người tin chẳng và liệu tin được bao nhiêu phần?

Châu Sách vùng kêu thảng thốt:

- Chuốc tửu? Thảo nào...

Đường Phi Thạch nhăn nhó:

- Khê thôi, họ chuốc tửu nhất định có tà ý. Riêng ta và người thì chạy chưa đủ xa, dĩ nhiên chưa thật sự an toàn. Người gây kinh động liệu có biết dẫn đến hậu quả thế nào chẳng? Thôi, mau chạy tiếp tục nào.

Châu Sách quay đầu nhìn lại phía sau và tiếp tục nhìn quanh:

- Không cần vội thế đâu, thiếu gia. Vì lúc này làm gì có ma nào xuất hiện và đang chạy đuổi theo chúng ta. Thêm nữa, tiểu nhân hãy còn rất mệt, hay là...

Chợt Đường Phi Thạch ấn vào tay Châu Sách một vật:

- Ta không thể không vội. Này, mau cầm lấy và phục ngay vào với ta. Với vận một hoàn đan dược này, ngươi yên tâm, ta tin chắc sẽ giúp ngươi chạy theo ta.

Châu Sách ngỡ ngàng nhìn một hoàn có màu trắng trắng do bản thân đang cầm trong lòng bàn tay:

- Tiểu nhân chỉ một chữ đâu có bệnh? Vậy thì cần gì?

Đường Phi Thạch cau có gắt:

- Người đúng là kém cỏi. Nhân đây ta cho ngươi biết nếu từ qua đến nay ta không nhờ những hoàn đan dược như thế này thì làm gì đủ sức đấu tửu để cuối cùng quật ngã cả một bọn cố tình phục rượu cho ta say? Hãy mau bỏ vào miệng. Nếu không thì đừng trách ta đành phải bỏ chạy một mình. Phần ngươi thì trước sau gì cũng bị bọn họ Lã tìm thấy. Khi đó, nếu thật sự bọn đó có ác ý thì mọi hậu quả đều do một mình ngươi hứng chịu.

Giật mình, Châu Sách càng nhìn ngó chăm chú hơn vào hoàn đan dược:

- Nói vậy, tửu lượng của thiếu gia ngày càng thêm lợi hại đều nhờ các đan dược như thế này?

Đường Phi Thạch cười nói:

- Bản tính ta từ nhỏ chỉ thích đi khắp nơi, nhất là được giao du với đủ hạng người. Mẩu thân ta dù không tán thành thì vì tình mẩu tửu vẫn lén lấy nhiều nhiều hoàn đan dược như thế này của phụ thân ta và trao cho ta, bảo ta để phòng thân mỗi khi cần. Thế là dần dần ta phát hiện hễ mỗi lúc mệt mỏi, hoặc do đói dạ hoặc vì men tửu cồn cào khó chịu, thì chỉ cần phục đan dược vào thì vận sự đều trở nên bình ổn. Nhưng người không được hờ môi, nhất là đối với mẩu thân ta, nhớ chưa? Còn bây giờ, sao người không mau tự phục đan dược vào? Đừng lo, chờ khi đan dược phát huy hiệu dụng ắt người càng thêm tin ở lời ta hơn. Nào, uống đi, cho ngay vào miệng đi.

Châu Sách phấn khích, lập tức bỏ ngay hoàn hoàn dược vào miệng. Và quả thật, hoàn đan dược tan nhanh ngay trong miệng Châu Sách, bốc tỏa một mùi hương dịu dịu thật dễ chịu. Diễn biến này khiến Châu Sách không thể không buột miệng khen:

- Quả là thần dược khiến tiểu nhân...

Ngờ đâu Đường Phi Thạch bỗng bất đồ đâm đầu bỏ chạy:

- Nguy rồi, ở sau có ánh đuốc, nhất định họ đang truy đuổi, chạy mau!

Châu Sách dù thấy Đường thiếu gia bỏ chạy, nhưng thay vì chạy theo ngay thì lại bán tín bán nghi vẫn quay đầu nhìn lại phía sau.

Nhờ vậy, khi bất chợt nhìn thấy ở mãi tít xa xa quả thật có một đám hỏa quang thấp thoáng, Châu Sách lập tức co chân, tận lực chạy theo Đường Phi Thạch ngay.

- Ù...

Được lực của thần đan quả là công hiệu, bỗng giúp Châu Sách chạy nhanh như tên bắn, không chỉ đuổi kịp mà còn suýt nữa cũng chạy qua mặt Đường Phi Thạch luôn.

Phát hiện điều này, Đường Phi Thạch dù vẫn chạy phía trước chợt lách tránh qua một bên, lại còn ngoắc ngược tay về phía sau, ra hiệu cho Châu Sách nếu muốn thì cứ chạy qua.

Châu Sách hiểu ý, lập tức tăng cước lực chạy qua.

Ù...

Và khi vượt qua được Đường Phi Thạch, vì quá cao hứng, Châu Sách liền tìm cách nói thoáng qua tai Đường Phi Thạch:

- Đan dược này rất hay, có thể giúp tiểu nhân chạy một mạch đến sáng. Thiếu gia cứ yên tâm, để tiểu nhân chạy trước mở đường cho.

Đường Phi Thạch không đáp, chỉ lặng lẽ và tiếp tục chạy, dĩ nhiên là chạy sau Châu Sách.

Nhờ vậy, Đường Phi Thạch liền sau đó vẫn bình yên vô sự dù tận mắt nhìn thấy Châu Sách vì mãi chạy, nhất là chạy quá nhanh nên bất đồ bị hụt chân, lập tức bị ngã lăn lông lốc xuôi xuống theo một triền dốc không thể ngờ là chợt có ở đây.

Châu Sách bị ngã, vì thế toàn thân bắt đầu bị va quật tứ tung, nếu không chấn chạm vào các cội cây mọc loạn theo triền dốc thì cũng bị quăng tán loạn không biết bao nhiêu lượt mà dẽm vào nền dốc đá thật cứng.

“Rào...”

Cuối cùng, khi đến lượt phần đầu cũng bị va quật vào một vật cứng, Châu Sách đau đến mê lịm, hoàn toàn không còn hay biết gì nữa, cũng chẳng biết bản thân có còn tiếp tục bị ngã lăn chiêng cho đến hết triền dốc hay không.

Dù vậy, khi Đường Phi Thạch thận trọng men theo triền dốc lần tìm xuống đến tận chỗ Châu Sách đã hoàn toàn nằm im bất động, vì đã hôn mê bất tỉnh nên Châu Sách không thể nghe tiếng Đường Phi Thạch nhẹ thở dài:

- Người thật may. Vì nếu không nhờ các cội cây này giữ lại thì e người khó toàn mạng một khi vẫn rơi xuống tận đáy trũng núi dưới kia.

Sau đó, khi thấy Châu Sách vẫn mê lịm, Đường Phi Thạch lại thở dài:

- Thật tình ta không muốn bỏ người lại nhưng vì bọn họ Lã đã sơ ý để lộ mưu đồ bất lợi nhắm vào ta thế nên trước sau gì chúng cũng tìm đến. Thôi thì người đã giúp cũng nên giúp ta cho trót. Chỉ cần Đường Phi Thạch ta có cơ hội an toàn hồi gia thì chuyện xảy ra cho người đêm nay, ta hứa sẽ bù đắp cho người chu tất. Ai bảo người bất cẩn bị ngã lăn, rồi bị hôn mê làm chi. Nào phải do ta chủ ý gây hại cho người.

Hóa ra cách mà Đường Phi Thạch muốn Châu Sách giúp là một việc mà dù Châu Sách có cấp thời lại tỉnh và nhìn thấy cũng không thể nào đoán hiểu Đường Phi Thạch muốn gì.

Vì Đường Phi Thạch chột tự trút bỏ toàn bộ y phục, sau đó cũng lột sạch y phục của Châu Sách, đoạn mặc lại cho Châu Sách toàn bộ những y phục trước đó là của họ Đường.

Cuối cùng, khi bản thân cũng đã tự mặc vào người y phục gia nhân của Châu Sách, Đường Phi Thạch sau một thoáng ngẫm nghĩ liền cho tay vào bọc áo của Châu Sách, kỳ thực đấy từng là bọc áo của họ Đường, để lấy ra một bọc ngân lượng khá to.

Đường Phi Thạch cân nhắc, chỉ giữ lại một số ngân lượng nho nhỏ có thể bảo là đủ dùng, kỳ dư toàn bộ số còn lại, vẫn được thể hiện bằng một túi cũng khá to tương tự lúc này thì Đường Phi Thạch nhét trở lại vào bọc áo cho Châu Sách.

Tiếp đó, Đường Phi Thạch tìm và nhặt một hòn đá khá to, nặng đến độ y phải cầm bằng cả hai tay, đoạn ném cả hòn đá vào đỉnh đầu của Châu Sách.

- Bộp!

Chợt Đường Phi Thạch nhăn mặt vì thấy lực ném và sức mạnh của hòn đá chưa thể nện vỡ đầu Châu Sách. Trái lại, do bị nện đau, Châu Sách đột ngột lại tỉnh và bật lên tiếng rên:

- Ôi...!

Kinh hoảng, Đường Phi Thạch vội nhào đến dùng đủ cả hai tay chân để dấm đá loạn xạ vào Châu Sách.

- Bịch!...

Hành vi của Đường Phi Thạch làm Châu Sách dần tách xa khỏi cội cây, là vật từng giữ Châu Sách lại trên triền dốc. Vì thế, Châu Sách tiếp tục bị lăn.

- Rào...

Đường Phi Thạch dõi mắt nhìn theo và nhẹ thở phào khi thấy Châu Sách dù tiếp tục lẩn nhưng thật may mắn là chẳng còn lần nào tiếp tục kêu rên nữa.

Sau cùng, Đường Phi Thạch bỏ đi, vừa leo ngược lên trên vừa tìm cách đi chênh chếch, vẫn với chủ ý sao cho đi thoát càng xa Lã gia trang càng tốt. Và y thêm mừng khi phát hiện vẫn chưa thấy một ai xuất hiện đuổi theo, dù một ánh đuốc nhỏ cũng không thấy.

Tuy nhiên, ngay bên dưới tận đáy trũng núi, lại bất chợt xuất hiện ánh đuốc. Không những vậy mà còn có tiếng phát thoại vang lên:

- Bọn người cũng nghe chứ? Là tiếng động gì vậy?

Hỏi là để chờ đáp và quả thật có tiếng đáp lại ngay, không chỉ một mà là khá nhiều, còn xen lẫn những trận cười mai mỉa nữa:

- Người đang sẵn cầm đuốc sao không thử tìm xem? Ngộ nhớ là tiếng động xuất phát từ một quý nhân nào đó mới sáng nay bọn ta đã nghe lão Bốc Thuật tự xưng tiên đoán thì sao? Ta cũng muốn xem vị quý nhân đó có bản lĩnh thế nào và liệu có đủ lực giải cứu lão Bốc Thuật thoát cảnh bị sinh cầm suốt ba năm qua hay không?

- Nếu đúng như vậy, quý nhân rồi cũng biến thành tội nhân, cũng bị sinh cầm chung số phận như lão Bốc Thuật. Vì hà hà..., từ lâu lắm rồi nào có ai hay biết rằng trên cõi đời vẫn thật sự tồn tại một chỗ như thế này. Cũng nhờ đó, ha ha..., vẫn chưa có một ai dù ngẫu nhiên hay tình cờ đặt chân đến đây.

- Nhưng tiếng động hồi nãy lại là điều có thật. Biết đâu, lời của lão Bốc Thuật là đúng? Sẽ có quý nhân xuất hiện giúp lão thoát cảnh sinh cầm?

- Chớ lo hã. Vì bất luận ai, thà đừng đặt chân vào đây, một khi đã vào thì đừng mong thoát, cho dù kẻ đó có bị bọn ta tìm thấy hay không.

- Điều đó là đương nhiên. Bởi với thế trận do chủ nhân thiết lập quanh đây quả thật đủ lợi hại để suốt thời gian qua tuyệt đối chẳng bị ai phát hiện. Dù vậy, đã phát hiện có tiếng động lạ thì phận sự bọn ta là phải tìm. Lão Ngũ hãy đi với lão Thất. Nào, tìm đi.

Dưới trũng núi liền thấp thoáng ẩn hiện các ánh đuốc đang chầm chậm di chuyển, cuối cùng thì dừng lại với một trận cười nữa vang phá lên:

- Có rồi, bọn ta đã tìm thấy quý nhân của lão Bốc Thuật. Bọn người nếu muốn xem thì hãy mau lại đây. Ha ha...

Dù vậy, thay vì chờ những kẻ khác chạy đến, hai nhân vật được gọi là lão Thất, lão Ngũ lại nhanh chóng quay trở về. Cùng với họ là một hình hài bất động, y phục thì lấm lem, hai mắt nhắm nghiền ngự trị ở phần đầu bị vấy huyết tích.

Những kẻ khác vội tiến lại, tạo thành một vòng tròn gồm trên mười nhân vật để cùng nhau nhìn vào hình hài bất động nọ:

- Gã này khá trẻ. Ất hẳn võ công chẳng ra gì. Chúng tớ tài tiên đoán của lão Bốc Thuật từ lúc nào đến giờ chỉ là dối trá.

- Tuy nhiên, y phục gã tuy bẩn nhưng vẫn là loại gấm thượng hạng. Nếu vậy, lai lịch gã ắt hẳn chẳng vừa. Hay là chính vì thế, chỉ những nhân vật xuất hiện sau gã này mới thật sự đáng làm bọn ta phải lo ngại?

- Người muốn nói loại người cao sang như gã này thế nào cũng có lũ tùy tùng theo sau? Và với gã, nếu chỉ là do bất cẩn, lỡ sảy chân mới phải rơi xuống đây, thì lũ tùy tùng trước sau gì cũng đến tìm gã? Vậy thì trước tiên hãy thử dò xét, xem gã là ai?

- Muốn vậy phải cứu gã tỉnh lại. Lão Tam có thể ra tay được rồi.

Liên có một nhân vật vươn tay ra ấn thật mạnh vào nhân trung của kẻ bất động. Thế là kẻ bất động bật tỉnh và khẽ kêu:

- Ôi...!

Bọn vây xung quanh thoáng cười:

- Thanh âm gã trong trẻo như nữ nhân. Ất gã chưa đến mười sáu. Ngỡ này thì nhất định võ công chưa đủ để phòng thân. Hay là mau đưa gã đến chỗ lão Bốc Thuật, hỏi lão xem có phải quý nhân lão đang chờ đợi chẳng?

- Ha ha... Hay lắm. Nhân đây cũng nên vạch rõ chân tướng sự dối trá của lão. Để khi vỡ lở, bọn người nghĩ sao, liệu chủ nhân còn tiếp tục ý định giam giữ lão chẳng? Hay rồi đây, vì thất vọng, sẽ hạ lệnh lấy mạng lão, đỡ cho chúng ta một phần gánh nặng là cứ mãi canh chừng lão?

- Được đấy. Đi nào, vì cũng đã lâu vẫn chưa đùa với lão phen nào thật thích đáng.

Chợt gã nọ kêu lên khi bị kéo đi:

- Bọn người là ai? Định lôi ta đi đâu?

Những ánh đuốc lần nữa vây tỏa và chiếu thẳng vào mặt gã:

- Thế còn người là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Gã ngơ ngẩn nhìn quanh và hầu như không sợ hãi dù những gương mặt xuất hiện xung quanh gã đều hung dữ:

- Ta là ai ư? Ủ, phải rồi, ta chính là...

Một trong những nhân vật cầm đuốc đùa cợt gã:

- Nếu toan bảo người là công tử hay thiếu gia thì điều đó bọn ta đã đoán biết. Vậy chỉ cần người xưng rõ danh tính là đủ. Còn nếu không muốn xưng danh thì đừng trách bọn ta gọi người là cẩu tạp chủng. Người muốn như thế chẳng? Ha ha...

Ngờ đâu gã gật đầu:

- Lã công tử ư? Nghe cũng khá quen. Kể cả cách gọi thiếu gia cũng vậy. Còn danh tính ư? Ta quên rồi. Cứ gọi ta là cẩu tạp chủng cũng được. Nhưng cẩu tạp chủng là gì?

Bọn hung hãn cầm đuốc cùng phá lên cười, chứng tỏ rất vui, cho dù trong họ có một nhân vật duy nhất không những không cười trái lại còn nhăn nhó nhí nhí đầy hồ nghi:

- Người chớ giả vờ ngây ngô. Vì sẽ có lúc cho dù người thế nào cũng phải ngoan ngoãn xưng danh và điều tệ hại vẫn xảy đến mà người dẫu không muốn cũng phải cam chịu. Ta cho người thêm cơ hội, hãy mau cung xưng tất cả, nhất là cách gọi người phải như thế nào?

Gã vẫn ngơ ngẩn:

- Cách gọi của ta ư? Ta không biết, cũng không nhớ. Hoặc giả ta không là Lã công tử, thậm chí cũng không là Đường thiếu gia.

Trong hơn mười hung nhân đứng quanh lại có thêm một vài nhân vật nữa tỏ vẻ hồ nghi:

- Người vừa nói gì?

- Gã mà là Đường thiếu gia sao?

- Họ Đường thì bọn ta có biết. Và xem ra niên kỷ của người cũng có vẻ suýt soát gã Đường Phi Thạch thiếu gia.

- Hay người chính là gã?

Gã lại gật đầu:

- Đường Phi Thạch? Nghe thật là quen. Vậy ta là Đường Phi Thạch chẳng?

Một hung nhân liền trợn mắt vung tay chộp vào gã:

- Ngươi của người liệu có đủ tư cách hý vọng bọn ta chăng? Trừ phi người đã luyện xong Kỳ Lan bảo điển thì khác. Để ta thử xem, sẽ rõ thực hư thế nào.

Bị chộp vào đầu vai, gã lập tức vừa giãy đạp vừa kêu quát:

- Ôi... Đau lắm. Người thật hung hãn, lẽ nào muốn ta đau đến chết sao? Ôi...!

Do giãy dụa, trong người gã liền rơi ra một bọc vải khá nặng. Hung nhân đang chộp gã lập tức khom người và thò tay nhặt lên. Nhờ đó, gã được buông tha, không chịu đau đớn nữa, chẳng những vậy còn có cơ hội nhìn rõ các vật bên trong bọc vải cùng lúc với hung nhân đang tò mò mở ra xem. Và gã hung nhân kêu kinh ngạc:

- Nhìn đây. Toàn là kim ngân và châu báu. Xuất thân gã này quyết chẳng tầm thường.

Gã gật đầu phụ họa:

- Thì ta là một thiếu gia mà.

Hung nhân chột xạ mục quang hung tợn nhìn gã. Đồng thời còn đưa lên tận mặt gã một vật được hung nhân chọn từ các vật chứa bên trong bọc vải.

- Mảnh ngọc bội này có khắc chữ Đường, của người chăng?

Gã lại có vẻ mặt ngơ ngẩn:

- Mảnh ngọc này ư? Ta nhìn thấy bao giờ. Có thể cho ta xem chăng?

Vừa nói, gã vừa đưa tay toan nhận mảnh ngọc đang lơ lửng ngay trước mặt.

Ngờ đâu, hung nhân nọ đã cố ý để lỏng tay làm cho mảnh ngọc rơi trở lại đúng vào bọc vải vẫn do hung nhân cầm giữ ở tay kia. Nhân đó với tay cầm ngọc bội giờ đã rảnh, hung nhân lập tức lật tay và nhanh chóng chộp đúng vào uỷển mạch tay gã.

- Người toan phủ nhận không phải là Đường Phi Thạch, thiếu gia độc nhất của Đường Như Sơn ư? Muộn rồi, khiến người dù chẳng muốn nhận cũng không được.

Uỷển mạch tay bị bóp đau, nước mắt nước mũi gã liền tuôn chảy đầm đề, miệng cũng méo xệch và gào lên:

- Ôi... Xin hãy nương tay cho, bọn người muốn như thế nào cũng được. Ôi...

Tiếng gã kêu thế mà hiệu quả. Tuy nhiên cùng với thái độ được người nương nhẹ tay, gã chột có cảm giác hổ thẹn khi bị hung nhân cười khinh khỉnh:

- Người thật khiếp nhược! Hành hạ người chỉ thêm bẩn tay. Ta cảm thấy xấu hổ và nhục nhã thay cho Đường Như Sơn, thân phụ người. Hừ...

Tâm trạng nhục nhã đó luôn đeo đẳng, khiến gã cơ hồ không nhận ra vẫn đang được vừa đưa đi vừa áp giải đến một nơi nào đó.

Gã chỉ trở lại thực tại khi nghe một hung nhân cười cười và kêu khá to:

- Lão Bốc Thuật ắt hẳn đã tỉnh ngủ từ lâu. Vậy nhìn đây, tài tiên đoán của lão quả lợi hại. Quý nhân được lão đang đợi chờ phải chăng là nhân vật này? Ha ha...

Nhìn theo những quầng sáng phát ra từ hơn mười ngọn đuốc đang dần chiếuọi vào một xó u tối khá xa, gã thấy ngay một nhân vật đội mũ nho quan dù vẫn ngồi theo tư thế xếp bằng nhưng vào lúc này đã xạ đôi mục quang sáng quắc về phía gã. Và nhân vật ấy thản nhiên gật đầu với gã:

- Người chớ quá lo lắng. Vì nếu tin ở ta, nhất là tin vào thuật bốc dịch thì cá nhân người lẫn ta đều bình an vô sự,

Thanh âm ấy thật nhẹ nhàng và cơ hồ có chút mê hoặc khiến gã bỗng đứng cũng gật đầu:

- Văn bói tin, nhưng tiền bói là ai? Và có thể giải thích tại sao văn bói lại tin ở tiền bói chẳng?

Bọn hung nhân vùng phá lên cười sảng sặc và cười thật dài như thể chưa ai trong bọn họ được dịp cười nhiều tương tự như thế.

Dù vậy, cũng như đã một lần xảy ra, trong những hung nhân vẫn có một nhân vật không thể cười vì đang nhăn nhó về hồ nghi:

- Bốc Thuật lão nhi, người lại toan dở trò gì đây? Cả gã kia cũng vậy? Vì không phải thế thì tại sao lời của bọn người nghe thật khó hiểu. Cuồng si không ra cuồng si, ngu ngốc không ra ngu ngốc. Là thế nào vậy?

Nhân vật đội mũ nho quan được gọi là lão Bốc Thuật liền mỉm miệng cười lạt:

- Võ lâm Thập Nhất Hung bọn người ngoài tính khí độc ác đã thành danh thì riêng về tâm trí vì thế này càng ngu muội, khiến ta dù giải thích cũng đừng mong hiểu những lẽ huyền bí từ thuật bốc dịch của ta, là điều bọn người ngay từ đầu nào có chịu tin. Có chẳng, hãy nghe ta hỏi, có phải qua nhân dạng bên ngoài của gã, bọn người đã nghĩ gã phải là một thiếu gia với xuất thân không tầm thường?

Bọn hung thần sa sầm nét mặt, gợn dữ nhìn như chỉ muốn ngay lập tức ăn tươi nuốt sống đối phương:

- Trịnh Bất Vi người lại thừa gió bẻ măng, dám mượn cơ hội này mắng bọn ta ngu xuẩn ư? Há không biết, nếu muốn bọn ta chỉ cần phát động cơ quan, hoặc nhẹ nhàng

hơn, là ném gã này vào đó thì sinh mạng người dù có tài tiên đoán quá khứ vị lai vẫn khó mong quả quyết kết cục xảy đến cho người như thế nào. Vậy tốt hơn hãy nên giữ mồm giữ miệng, nói năng với bọn ta phải thật cẩn ngôn. Biết chưa?

Lão Bốc thuật Trịnh Bất Vi liền nhếch môi cười khẩy:

- Một lần nữa lại chứng tỏ lũ hung ác các người thật là kém trí vì ta không ngại rằng cuối cùng bọn người không đủ đởm lược để giết ta, dù bằng cách phát động cơ quan hoặc ném thêm bất kỳ vật kỳ nặng vào đây theo lời bọn người vừa nói. Và nếu đã vậy, hừ, về phía bọn người tốt hơn hết hãy đáp lời ta, rằng đúng hay sai là bọn người chưa thể biết xuất thân, lai lịch gã kia như thế nào?

Bọn hung nhân kinh nghi:

- Vậy người biết ư?

Bốc Thuật Trịnh Bất Vi lắc đầu:

- Thuật bốc dịch của ta chỉ cho biết gã đó là quý nhân, kỳ dư về tính danh lai lịch của gã như thế nào thì ta đương nhiên không thể biết. Mặc dù vậy, bản thân ta có thể quả quyết và không sợ lầm rằng, đối với gã, bọn người chớ vội gây ra những điều bất lợi, kéo lúc hối thì đã muộn.

Bọn hung nhân lại nổi giận:

- Với thân phận là phạm nhân, người tư cách gì dạy bảo bọn ta phải hành động thế này hoặc thế khác? Hãy thận trọng đấy, kéo bọn ta ném gã vào chỗ người thì chính Trịnh Bất Vi người mới là người hối hận không kịp.

Trịnh Bất Vi cả cười:

- Vậy thử ném đi. Chỉ sợ bọn người không dám thôi. Vì làm như thế có khác nào bọn người giúp ta toại nguyện. Ha ha...

Bị trâng cười khích nộ, chỉ xuýt nữa lũ hung nhân đã ném gã như vừa mới hăm dọa. May sao có một hung nhân kịp ngăn lại ;

- Họ Trịnh trừ khi mình bạch bản thân khó thể thoát lại đã muốn khích nộ bọn ta, để một là hóa kiếp y hoặc hai là tạo cho y cơ hội tạm thoát cơ quan bầy rập. Chớ mắc mưu và làm y toại nguyện.

Nhờ đó, bọn hung nhân hiểu ra tạm kềm chế tính khí hung hãn và tìm cách dò hỏi ngược lại lão Bốc Thuật:

- Người có ý gì khi khuyên bọn ta tạm thời chớ gây bất lợi cho gã này?

Trịnh Bất Vi đáp:

- Vì có một điều mà bọn người chưa nhận ra. Đây là gã hầu như đã quên hoàn toàn quá khứ. Ất do lúc ngã đã bị chấn chạm khiến thể xác và nhất là phần nhận thức bị tổn thương. Bởi vậy, nếu ngày nào bọn người còn chưa biết rõ về xuất thân lai lịch của gã thì cũng chừng ngày ấy, bọn người không được hàm hồ gây bất lợi cho gã. Hiểu chưa?

Bọn họ lại nổi hung:

- Ý muốn nói gã là nhân vật mà một khi chúng ta biết rõ lai lịch ắt phải xem trọng gã?

Trịnh Bất Vi gật đầu:

- Vì như đã nói, gã là quý nhân. Cũng có thể là quý nhân của bọn người thì sao?

Quá giận dữ, một hung nhân đã chộp gã và lập tức vận lực ném gã bay đi:

- Võ Lâm Thập Nhất Hung bọn ta không sợ trời cũng chẳng sợ đất, lẽ đương nhiên không cần phải có thêm bất kỳ quý nhân nào nữa để xem trọng. Trái lại, nếu Trịnh Bất Vi người cần thì cứ nhận lấy.

- Vù...

Đột ngột bị ném đi với lực bay vừa nhanh vừa mạnh bạo, gã nọ bật thét:

- Ôi...

Nhưng đâu phải chỉ một mình gã kinh hãi. Kể cả nhân vật đội mũ nho quan cũng vậy. Vì chính gã đang lúc khiếp đảm vẫn tận mắt mục kích lão nho quan vùng chuyển người đứng lên. Đồng thời lão nho quan cũng lập tức phát nhẹ đôi tay, một vòng qua tả, một vòng qua hữu, tạo thành vị thế như hai tay chộp ôm một vật gì đó rất vô hình. Dù vậy, từ vòng tay ôm vô hình của lão nho quan lại đột ngột xuất phát ra luồng lực đạo thật mềm mại, nhẹ cuốn khắp quanh thân gã.

Vù...

Làm gã lúc rơi xuống có cảm giác như được người nâng lên và cũng người nào đó giúp gã đặt hai chân xuống đất thật nhẹ nhàng.

Gã hoàn hồn, nhờ vậy có cơ hội nghe tiếng bọn hung nhân ở ngoài kia chép miệng kêu tán thưởng:

- Lưỡng Cực Khí Công của lão Bốc Thuật quả nhiên lợi hại. Tạm cho là có thể cùng với Thập Hoàn Chuyển Công Phu của bọn ta đối đầu.

Nhưng lại cũng bọn hung nhân bật phá lên cười:

- Dù vậy cũng chứng tỏ Trịnh Bất Vi người chỉ là hạng tham sinh úy tử. Chẳng dám để gã rơi gần hơn, vì như thế cả gã lẫn người đều phải chết. Ha... ha...

Do nghe và phần nào hiểu, gã nọ vội tỏ lời đáp tạ lão nho quan:

- Rõ là văn bối đã nhờ tiền bối ra tay cứu mạng. Một lễ này thay lời đáp tạ, mong tiền bối nhận cho.

Gã cũng tiến lên vài bước, chột nghe lão nho quan quát:

- Mau đứng lại. Vả lại ta không cần nhận bất kỳ lễ nào của người. Rõ chưa?

Gã gật đầu và sững người:

- Nhưng văn bối không thể nhận ân mà không đáp tạ. Vậy văn bối phục người ngay chỗ này được chăng?

Và gã từ từ phục người xuống.

May thay, vì không nghe cũng chẳng thấy lão nho quan có phản ứng gì khác, gã liền đập đầu hành lễ. Và gã cứ thế đập đầu mãi cho đến khi lão nho quan lên tiếng với giọng nói có phần gay gắt:

- Người có mau ngừng lại không? Vì nếu tiếp tục, hễ là tám lễ thì có khác nào người toan bái ta làm minh huynh kết nghĩa với người? Còn nhận đến chín lễ thì chẳng hóa ra người biến ta thành tổ sư, là điều không thể có vì ta chưa hề khai môn lập phái, cũng chẳng có ý định thu người làm truyền nhân. Nào, đủ rồi, hãy mau đứng lên. Và nhớ, cứ theo dấu vạch này, người đừng bao giờ tùy tiện đặt chân vượt qua, hiểu chưa?

Vừa nói, lão nho quan vừa dùng một ngón tay vạch vào quăng không theo một đường vô hình thật dài. Ngờ đâu, theo cử động của ngón tay đó, ở ngay trên nền đất trước mặt gã dần chột hiện một vạch thật rõ, khắc khá sâu vào đất, tạo nên một chỉ dấu giới hạn và gã hiểu là bản thân chẳng nên, cũng chẳng bao giờ được tùy tiện vượt qua.

Gã ngăn người nhìn vào vệt vạch, tỏ vẻ không hiểu vệt vạch đó từ đâu mà có.

Tuy nhiên, gã lại nghe lũ hung nhân đứng từ xa suýt xoa:

- Trịnh Bất Vi người vậy là sau ba năm bị giam cầm cũng đã luyện được chỉ lực cách không, phải chăng được gọi là Lưỡng Cực Chỉ Pháp?

Trịnh Bất Vi – Lão nho quan cười nhẹ:

- Ta gọi đó là Âm Dương Cang Nhu Chỉ. Nếu muốn, bọn người hãy tạm thời triệt thoái cơ quan, rồi cùng ta ấn chứng võ công một phen.

Bọn hung nhân cũng cười:

- Đừng dùng thủ đoạn ấy khích bọn ta. Vì dù thế nào đi nữa, một mình người vẫn không là đối thủ của bọn ta. Và tương tự, dẫu người tạm thoát được cơ quan bầy rập, là điều chẳng bao giờ xảy ra, thì với trận đồ được thiết lập khắp trũng núi này, bản thân người cũng chẳng bao giờ thoát. Vậy tốt nhất, riêng phần người từ nay, hãy luôn canh chừng gã, chớ để gã sơ ý bước qua vạch kia tiến về người. Vì một hậu quả thảm hại ắt sẽ xảy ra, là điều có vẻ người chẳng bao giờ muốn, đúng như thế chẳng? Ha ha...

Tràng cười lần này chợt xa dần và khi khắp xung quanh rồi cũng trở nên yên ắng, gã một lần nữa nhìn chú mục vào vạch nọ, đoạn ngược nhìn về phía lão nho quan:

- Có vẻ văn bối trở thành mối bất lợi cho tiền bối?

Đấy là lúc lão nho quan cũng đang xạ nhìn gã. Vì thế, gã thấy lão nho quan gật đầu:

- Miễn là người đừng bao giờ tùy tiện tiến qua vạch. Và tốt nhất, có lẽ người nên để ta ra tay chế ngự thì hơn.

Dứt lời, lão nho quan lại cũng dùng duy nhất một ngón tay để từ xa khẽ ấn về phía gã.

Lập tức toàn thân gã bị bất động. Dù muốn cũng không thể nào cựa cựa.

Tuy nhiên, thay vì sợ hoặc lo lắng hay giận dữ, gã lại reo:

- Hay thật! Tiền bối đã làm thế nào khiến văn bối chẳng thể cử động?

Lão nho quan giật mình, qua đôi mắt chợt trợn nhìn gã. Đoạn, nghĩ sao không biết, lão nho quan thu mục quang về, chỉ còn nhìn gã bằng ánh mắt hoài nghi, vừa tiến lại gần, vừa ngồi xuống đối diện với gã, chỉ cách nhau qua vệt vạch trên đất.

- Ta có nhiều điều muốn hỏi người. Vậy người có thể đáp thật khẽ giống như ta đang nói với người lúc này?

Gã phẩn chấn gật đầu:

- Văn bối cũng muốn biết nhiều điều về tiền bối, nhất là về những cách tiền bối vừa thực hiện, tợ hồ tiền bối là bậc đại tiên hạ phàm vậy.

Thế là hai bên khẽ thì thảo với nhau:

- Thoạt tiên, có phải người chẳng hề biết gì về võ công?

- Võ công? Đó là cái gì?

- Cách người hỏi cũng là lời đáp đúng không? Vậy người chưa thấy ai thi triển công phu võ học bao giờ?

- Công phu võ học cũng là võ công? Nếu vậy xin thú thật, văn bối chưa hề nghe nói đến bao giờ.

- Thế người đã nghe những gì, nhất là về tính danh, vì người thật sự quên, há lẽ cũng không mang máng nhớ lại những gì từng nghe?

- Lúc này văn bối có nghe tiền bối nhận định, rằng văn bối có thể từng bị ngã chấn chạm khiến nhận thức bị tổn thương? Lời này đáng tin chăng? Vì quả thật hiện lúc này văn bối có cảm giác thật hoang mang, chẳng còn nhớ gì về bản thân.

- Người hãy ngồi yên, nhớ chưa? Vì ta cần phải giải huyết cho người sau đó thử xem xét minh bạch người đã từng hay chưa từng luyện võ công.

Gã ngoan ngoãn nghe lời, và ngồi yên, dù phát hiện bản thân vừa có dấu hiệu có thể cử động sau một lượt cất tay của lão nho quan như vừa rồi. Và gã thấy tay gã bị lão nho quan cầm lấy.

Tiếp đó, gã cảm nhận từ bên lão nho quan chợt xuất hiện một làn hơi nóng, thâm nhập vào tay gã, ở chỗ gã bị lão nho quan cầm, và từ đó làn hơi nóng bỗng chạy suốt nội thể gã. Điều này làm gã ngạc nhiên:

- Cái gì vậy? Tiền bối làm thế nào khiến khắp người văn bối dần nóng lên? Có phải đây là điều được gọi là võ công?

Lão nho quan buông tay gã ra:

- Kinh mạch toàn thân người đều trống rỗng. Quả nhiên người chưa từng luyện công phu. Như vậy thật lạ, sao đột nhiên người lẫn quần quanh đây, rồi nửa đêm bị rơi ngã vào chốn này?

Gã ngơ ngẩn:

- Ý muốn nói đây là điều lẽ ra không nên xảy đến? Vậy đây là chỗ nào? Vì sao văn bối chẳng nên xuất hiện?

Lão nho quan hỏi ngược lại:

- Người đã bảo từng nghe nói về Đường thiếu gia và Lã công tử nào đó. Vậy người ở họ Đường hay họ Lã?

Gã chớp mắt:

- Nghĩa là tiền bối cũng từng nghe biết về hai nhân vật này? Nếu vậy, sao tiền bối không giúp văn bối minh bạch, xem bản thân là ai?

Lão thở dài và cười cười:

- Những gì ta biết về họ Lã hay họ Đường đều xảy ra cách đây ba năm, khi đó e người chỉ mới mười hai mười ba tuổi. Vậy ta giúp người thế nào được nếu những gì ta từng biết có thể là những sự việc người chưa từng hay biết? Tuy nhiên, ta cũng muốn thử xem sao. Giả như về nhân vật có tính danh là Đường Như Sơn lúc này ta đề cập, người nghe xong thì có cảm giác thế nào? Quen hay không quen tai?

Gã ngập ngừng:

- Đường như... Văn bối đã từng nghe? Ai vậy?

Lão nho quan chột suýt:

- Có người sắp đến. Người mau nhắm mắt lại, cần thiết thì cứ nằm giả vờ ngủ. Vì rất có thể, người là Đường Phi Thạch, cốt nhục duy nhất của Đường Như Sơn, một nhân vật ta từng biết. Nào, ngủ đi.

Không hiểu sao gã cảm thấy rất dễ thân, nhất là luôn tin tưởng và nghe theo lời lão nho quan. Thế là gã nhẹ nhàng lăn người nằm xuống, còn cố ý nằm tránh xa vết vạch là giới hạn lão nho quan từng đôi ba lần dặn gã chớ tùy tiện vượt qua. Và cũng chẳng hiểu sao, vừa nằm xuống gã liền ríu mắt lại, chỉ muốn ngủ ngay.

Tuy nhiên, đúng như lão nho quan đoán, vì có người tìm đến nên gã nghe thanh âm gọi gã:

- Tiểu oa nhi, mau ra đây!

- o O o -